

Η γλυκύτητα του Σταυρού

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Σταυρός. Πόσα νοήματα κρύβει η λέξη αυτή! Το παράξενο είναι ότι, αν και η σωτηρία που μας προσφέρει ο Χριστός δεν είναι απλώς θεωρία αλλά βίωμα και ζωή, η ζωή αυτή εγκαινιάζεται μ' ένα θάνατο, τη «νέκρωση» του αμαρτωλού εαυτού μας. Πεθαίνουμε για την αμαρτία και αναγεννώμαστε για τον Θεό. Επειδή δε, όσο θα διαρκή η πρόσκαιρη αυτή ζωή, η ροπή προς το κακό δεν εξαλείφεται τελείως από μέσα μας, αυτό μας δίδει πολλαπλές ευκαιρίες ευγενών αγώνων κατά της αμαρτίας που θα διαρκούν σ' όλη μας την επίγεια ζωή. Γι' αυτό ο αγώνας για τη νέκρωση του αμαρτωλού εαυτού μας θα συνεχίζεται και θα επαναλαμβάνεται ακατάπαυστα: η εκούσια «σταύρωση» μας θα χαρακτηρίζει όλη τη ζωή μας σαν χριστιανών. Το βίωμα τούτο της εσταυρωμένης ζωής δεν αποτελεί άρνηση, όπως θέλουν να πιστεύουν οι εχθροί του Χριστού. Αντίθετα, αποτελεί την πιο θετική

ενέργεια: Διότι στην ουσία είναι άρνηση του πρόσκαιρου χάριν του αιώνιου, του «παλαιού» χάριν του «καινού», της πτώσεως χάριν της αναγεννήσεως, της αμαρτίας χάριν της αγιότητας. Είναι «μετάστασις» στη Βασιλεία του Θεού.

«Σταυρός» λοιπόν σημαίνει την απάρνηση των αμαρτωλών επιθυμιών μας, τη νέκρωση των παθών μας, της κακίας μας, του εγωϊσμού μας, της υπερηφάνειας μας, του σαρκικού μας φρονήματος. Το βίωμα τούτο του «σταυρού» ταυτίζεται με την πορεία στην «στενήν και τεθλιμμένην οδόν» για την οποία είχε μιλήσει ο Χριστός: «Εισέλθετε διά της στενής πύλης. Ότι στενή πύλη και τεθλιμμένη ή οδός η απάγουσα (οδηγούσα) εις την ζωήν», ενώ αντίθετα, «πλατεία η πύλη και ευρύχωρος ή οδός η απάγουσα εις την απώλειαν» (Ματθ. Ζ' 13-14). Η πορεία αυτή στη στενή οδό προϋποθέτει οπωσδήποτε, πνεύμα θυσίας και αυταπαρνήσεως.

Είναι λοιπόν «σταυρός» η πάλη μας με τον αμαρτωλό εαυτό μας· αλλά σταυρός γλυκός, διότι συνοδεύεται από την ενίσχυση της Θείας Χάριτος: «Πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντι με Χριστώ» (Φιλ. Δ' 13). Είναι «σταυρός» και η πάλη μας με τον αμαρτωλό κόσμο που μας περιβάλλει· αλλά σταυρός γλυκός, διότι ο Χριστός μας βεβαιώνει για την τελική νίκη: «Εν τω κόσμω θλίψιν έξετε· αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον» (Ιω. Ιστ' 33). Είναι «σταυρός» και η πάλη μας με τον Διάβολο, τον «όφιν τον αρχαίον», τον αίτιο του κακού και της αμαρτίας· αλλά σταυρός γλυκός, διότι διά του Χριστού έχουμε την δύναμη «του πατείν επάνω όφειων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού» (Λουκ. Ι' 19). «Σταυρός» είναι για τον «πεπτωκότα» άνθρωπον και η τήρηση των εντολών του Θεού, η αγάπη προς τους εχθρούς και η ανταπόδοση καλού αντί κακού (Ματθ. Ε' 44), η δωρεά του ιματίου σ' εκείνον που θέλει να σου πάρη και τον χιτώνα (Ματθ. Ε' 44), η ομολογία του Χριστού ενώπιον των ανθρώπων (Ματθ. Ι' 32), τα σχόλια των ασεβών, τα μειδιάματα, οι ειρωνίες, η αντίδραση των γύρω μας μπροστά στη συνειδητή χριστιανική ζωή· αλλά σταυρός που με την Χάρι του Θεού γίνεται γλυκός και ελαφρός: «Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς... Ο γαρ ζυγός μου χρηστός (ευεργετικός) και το φορτίον μου ελαφρόν εστί» (Ματθ. Ια' 30), διεκήρυττε ο Χριστός.

Είναι λοιπόν η χριστιανική ζωή, διαρκές βίωμα αυταπαρνήσεως, θυσίας, αγώνος, «σταυρού».. Όμως πίσω από τον σταυρό γλυκοχαράζει πάντα η Ανάσταση. Είναι αξιοσημείωτο ότι, στην Ορθοδοξία, ο σταυρός ουδέποτε θεωρείται μεμονωμένα, χωρίς τον θρίαμβο και την χαρά της Αναστάσεως. Μιά γλυκύτατη ελπίδα λοιπόν, μια άρρητη και μυστική χαρά, η «εν Κυρίω χαρά» (Φιλ. Δ' 4), συνοδεύει πάντα τον σταυρό του πιστού χριστιανού (Β' Κορ. Στ' 10). Μια τέτοια χαρά θα ήταν εκείνη που έκαμε τον Απ. Παύλο να αναφωνήση: «Έμοι δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ι. Χριστού, δι ου εμοί κόσμος εσταύρωται, κάγω τω

κόσμω» (Γαλ. Στ' 14).

Ιερομ. Σωφρονίου Γ. Μιχαηλίδη

Πηγή: isagiastriados.com